

kids en de Bijbel

voorlezen of zelf lezen, samen bidden, kleuren, puzzelen en knutselen

Verhalen die de Here Jezus als kind hoorde: Het beloofde land.

Na veertig jaar in de woestijn was de tijd gekomen om het beloofde, mooie land in te gaan. Jozua en Kaleb leefden nog, maar de mensen die de Here God niet hadden geloofd niet. Hun kinderen waren grote mensen geworden en wilden het land graag in. Mozes leefde ook niet meer, en de Here God had Jozua, de trouwe dienaar van Mozes, hun nieuwe leider gemaakt. Jozua moest flink zijn, zei de Here God. De regels, die Mozes had geschreven voor het leven in het land, moest hij goed lezen, en altijd luisteren naar de Here God.

De Israëlieten kampeerden vlakbij de rivier de Jordaan. Aan de overkant van het water was het beloofde land. Jozua stuurde daar twee mannen naartoe, om Jericho te bekijken. Dat was een grote stad met een sterke muur er omheen. De koning daar vond het niet leuk dat die mannen kwamen kijken. 'Dat mag niet! Breng ze hier', zei hij boos tegen zijn soldaten. Maar Rachab, een vrouw die in een huis bovenop de muur woonde, verstopte de mannen op haar dak. Toen het weer veilig was, liet ze hen met een rood touw langs de muur naar beneden klimmen. Ze beloofden Rachab dat zij en haar familie niets gedaan zou worden, als ze dat rode touw maar in het raam zou laten hangen.

De volgende dag vertelde de Here God hoe ze het land in moesten gaan. De priesters moesten de gouden kist uit de tent van de Here God halen, en naar de Jordaan brengen. Daar moesten zij in het water gaan staan, met de kist op hun schouders. Het water in de rivier zou daar dan wegstromen, en van de andere kant zou er geen water meer komen! Zo kwam er een droog stuk, waar alle grote mensen, kinderen en beesten zonder natte voeten naar de overkant konden lopen! Stel je voor, wat een wonder!

Toen ze allemaal aan de overkant waren, hielp de Here God hen Jericho in te komen. Zes dagen liepen ze, zonder te praten, om de stad heen, iedere dag één keer! De priesters droegen de gouden kist, terwijl anderen op trompetten bliezen. Toet! Tetteretet!! Op de zevende dag liepen zij er zeven keer omheen. De laatste keer begonnen ze hard te schreeuwen, en toen stortte de muur in! Ze konden zo de stad binnenlopen, en Rachab en haar familie in veiligheid brengen. Omdat ze goed hadden gedaan wat de Here God had gezegd, heeft Hij van die dag af het volk geholpen het hele land te veroveren. G.T.